

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศไทยก็ตามจะมีความเจริญก้าวหน้าได้อย่างยั่งยืนนั้น จำเป็นต้องมีพลเมืองที่มีคุณภาพดี ทั้งด้านสติปัญญา ความสามารถและจริยธรรม ประเทศไทยตระหนักในความจริงนี้ จึงได้มีการกำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 5 - 7 โดยเน้นในเรื่องการพัฒนาคนให้มีคุณธรรม จริยธรรม ปัญญา ความรู้ ความสามารถในการคิดแก้ไขปัญหาการดำรงชีวิต ปรับตัวกับการเปลี่ยนแปลงของสังคม มีพละทานมัชฌมบูรณ์ มีทักษะในการประกอบสัมมาอาชีพ มีความซื่อสัตย์และตระหนักในคุณค่าของศิลปวัฒนธรรมท้องถิ่นของชาติและนานาชาติ มีการพัฒนาค่านิยมที่ถูกต้อง ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี (มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2539) และเนื่องจากเกิดความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนาด้านเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมมากขึ้นในแผนพัฒนาการศึกษาของชาติที่แล้วมา แผนพัฒนาการศึกษาของชาติฉบับที่ 8 จึงเน้นคนเป็นศูนย์กลางโดยมุ่งเน้นการพัฒนาคนทั้งด้านกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ จริยธรรมและศาสนา เป็นการมุ่งเน้นการพัฒนาอย่างยั่งยืน เพราะการพัฒนาประเทศจะให้สำเร็จได้นั้น ต้องมีการพัฒนาคน และสิ่งอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันไปด้วยไปพร้อม ๆ กัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านคุณธรรมจริยธรรม เนื่องด้วยคุณธรรม จริยธรรมนี้เองที่จะเป็นตัวควบคุมทำให้เกิดความสมดุลในการพัฒนา

อย่างไรก็ตาม ในช่วง 7 - 8 ปีที่ผ่านมา จะพบว่าความเจริญด้านเศรษฐกิจ วัตถุและเทคโนโลยี ก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว แต่การพัฒนาในด้านคุณธรรมจริยธรรมกลับถดถอยจนมีผลให้เกิดความล้มเหลวทางเศรษฐกิจ สังคม และอื่น ๆ ดังสภาพที่เห็นในปัจจุบัน ความล้มเหลวที่ประสบกันอยู่นี้ ส่วนหนึ่งเกิดจากผู้คนโดยทั่วไปในประเทศขาดระเบียบวินัยทั้งในการดำรงชีวิต และในการปฏิบัติหน้าที่การงาน ผู้คนพึงเพื่อ ใช้จ่ายเกินตัว ขาดระเบียบในการใช้จ่ายเงิน นอกจากนั้นยังมีการพัฒนาค่านิยมแบบบริโภคนิยมและวัตถุนิยมอีกด้วย ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดการกู้หนี้ยืมสิน เมื่อเกิดวิกฤตก็ไม่สามารถแก้ไขให้ทันทั่วที่ได้เพราะไม่มีการวางแผนเตรียมแผนการณ์ที่ดี นอกจากนี้ค่านิยมแบบบริโภคนิยมยังเป็นตัวนำให้เกิดการช้อพฮอนจริยธรรมในด้านอื่นด้วย ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ตนปรารถนา ดังที่ได้พบเห็นอยู่เสมอในช่วงคามหน้าหนังสือพิมพ์และผ่านสื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ เช่น

นักศึกษาต่างประเทศเพื่อเอาเงิน ไปซื้อสินค้าฟุ่มเฟือยของต่างประเทศ ตำรวจและครูค่ายาเสพติดให้โทษเพราะอยากรวย การละเมิดลิขสิทธิ์ทรัพย์สินทางปัญญา ข้าราชการทุจริตในหน้าที่การงานและรับสินบนเพื่อช่วยเหลืออาชญากรข้ามชาติ นักธุรกิจเออาร์เคเอเปรียบสังคมและสมคบกับคนต่างชาติมากคโกงทำความเสียหายด้านเศรษฐกิจของประเทศและประชาชนไทยโดยทั่วไป นักการเมืองมีพฤติกรรมทุจริตต่อราษฎ์บังหลวงโดยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวเป็นต้น จากตัวอย่างข้างต้นส่วนหนึ่ง จะเห็นว่าบุคคลที่มีพฤติกรรมเหล่านี้เป็นผู้ที่ขาดความซื่อสัตย์

ความซื่อสัตย์เป็นจริยธรรมที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง เป็นคุณสมบัติพึงประสงค์ที่บุคคลทุกคนควรมี ดังจะเห็นได้ว่าสังคมในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัวไปจนถึงระดับประเทศล้วนต้องการสมาชิกที่มีความซื่อสัตย์ เป็นผู้ที่ไว้วางใจได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการเงินหรือเรื่องของความมั่นคงปลอดภัย สมาชิกครอบครัวที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อครอบครัว ย่อมนำความเดือดร้อนและความทุกข์มาสู่ครอบครัวคน บุคลากรที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อหน่วยงานของตนหรือพลเมืองที่ไม่ซื่อสัตย์ต่อประเทศ ย่อมนำความหายนะมาสู่หน่วยงานและประเทศของตน และสุดท้ายคือการนำความหายนะมาสู่ตนเอง

สังคมในทุกวันนี้ที่เกิดเรื่องวุ่นวายไม่สงบส่วนใหญ่เกิดจากการที่สมาชิกของสังคมขาดระเบียบวินัยที่ควรปฏิบัติ นักเรียนนักศึกษาสอบตกหรือทำคะแนนไม่ดีเพราะขาดวินัยในการศึกษา การที่คนงานชุมนุมประท้วงบริษัทและรัฐบาล เกิดเหตุบานปลายกลายเป็นจลาจลและต้องมีการปราบปรามอย่างเข้มงวดนั้น เกิดจากการขาดระเบียบวินัยในการแสดงออกอย่างถูกต้องเหมาะสม เศรษฐกิจของชาติต้องประสบกับปัญหา เพราะผู้บริหารย่อหย่อนในระเบียบวินัยในการบริหารการเงิน

อย่างไรก็ตาม การที่บุคคลจะเป็นผู้ที่มีความซื่อสัตย์และมีระเบียบวินัยได้นั้น จำต้องมีการปลูกฝังและส่งเสริมในการพัฒนา โดยควรเริ่มตั้งแต่เยาว์วัยคือเริ่มจากครอบครัวที่มีพ่อแม่ผู้ปกครองเป็นผู้สั่งสอนและเป็นแบบอย่างที่ดีให้แก่ลูกหลาน ดวงเดือน พันธมนาวิน (2538) ได้อธิบายทฤษฎีนี้ ดังนี้ ไม่จริยธรรมไว้ว่า พฤติกรรมของมนุษย์ทุกด้าน รวมทั้งพฤติกรรมของคนดี คนเก่งจะอยู่ในระดับใดนั้น ขึ้นอยู่กับรากฐานของพฤติกรรมอันเกิดจากการอบรมเลี้ยงดู และการขัดเกลาทางสังคม

สถานศึกษาในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงระดับอุดมศึกษา ล้วนมีหน้าที่สำคัญในการปลูกฝัง ส่งเสริมและสืบสานต่อจากครอบครัวในการช่วยให้นักเรียนนักศึกษามีการพัฒนา ค่านิยม และจริยธรรมในทางที่ถูกต้องเหมาะสม ซึ่งนับว่าเป็นการขัดเกลาทางสังคมในระยะแรกของมนุษย์

ชัยพร วิชชาวุธ (2531) ได้สรุปพฤติกรรมจริยธรรมของมนุษย์โดยแบ่งออกเป็น 6 กลุ่ม คือ

1. พฤติกรรมต่อตนเอง
2. พฤติกรรมทางสังคม
3. พฤติกรรมทางเศรษฐกิจ
4. พฤติกรรมทางการเมือง
5. พฤติกรรมต่อสิ่งแวดล้อม

ส่วนงานวิจัยการพัฒนาพฤติกรรมทางจริยธรรมของ Kohlberg (1969) อธิบายไว้ว่ามนุษย์จะมีขั้นตอนของการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมอยู่ 6 ขั้นตอน โดยจะเป็นไปตามลำดับ

นักศึกษาระดับอุดมศึกษาซึ่งมีความหวังในการเป็นกำลังสำคัญ ที่จะออกไปรับใช้สังคม และช่วยพัฒนาประเทศในอนาคตอันใกล้ เป็นวัยที่พฤติกรรมอยู่ในระดับที่ 4 คือการมีพฤติกรรมตามกฎระเบียบ และเทียบเคียงได้กับกลุ่มพฤติกรรม 2 กลุ่ม ที่ชัยพร ได้กล่าวไว้ คือ กลุ่มพฤติกรรมต่อตนเอง และพฤติกรรมทางสังคม จึงเป็นที่คาดหวังว่าสถาบันอุดมศึกษาจะสามารถทำหน้าที่ในการปลูกฝังและหล่อหลอมเกล้าให้เยาวชนของชาติเป็นพลเมืองคุณภาพที่มีจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์และความมีระเบียบวินัยได้

ในวิชา “การสื่อสารระหว่างชนต่างวัฒนธรรม” สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ สมุทรปราการ (2541) กล่าวว่า มีเนื้อหาส่วนหนึ่งเกี่ยวกับค่านิยมที่ดีถือว่าเป็นส่วนสำคัญของสังคมตะวันตก เช่น สังคมอเมริกัน และค่านิยมที่สำคัญของสังคมตะวันออก เช่น สังคมไทย จากการอภิปรายในชั้นเรียนและจากการสังเกตพฤติกรรมปกติของนักศึกษาโดยทั่วไป พบว่าค่านิยมบางประการที่ชาวตะวันตกเห็นว่าสำคัญและให้ความสนใจอย่างจริงจัง เช่น การมีระเบียบวินัย ความซื่อสัตย์ไม่โกหกหลอกลวง ความรับผิดชอบ ความมุ่งมั่นใฝ่สัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นค่านิยมสากลด้วยนั้น นักศึกษาส่วนหนึ่งกลับไม่ให้ความสำคัญและไม่เอาใจใส่อย่างจริงจัง มีการเข้าเรียนสาย และขาดเรียนเป็นปกติวิสัย ไม่ส่งงานตามกำหนดเวลา ลอกงานเพื่อน หรือทุจริตในห้องสอบ เป็นต้น และเมื่อถูกกลโฑหรือคัดสรรในการศึกษาบางประการ เช่น ทักคะแนนบางส่วน หรือปรับตกในวิชานั้น นักศึกษาก็ไม่รู้สึกละอาย และไม่ยอมรับผิดความเงื่อนไขกติกา แต่กลับพยายามต่อรองเพื่อให้พ้นโทษ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่นักศึกษาไทยในสมัย 20 ปีที่แล้วไม่กล้ากระทำ สำหรับนักศึกษาอีกส่วนหนึ่งมีความรับผิดชอบและมีระเบียบวินัยดี มีความซื่อสัตย์ จึงได้ตั้งข้อสังเกตว่า ผู้ที่มีจริยธรรมในเรื่องหนึ่งโดยทั่วไปมักจะมิจริยธรรมในเรื่องอื่น ๆ ด้วย นอกจากนี้ยังมีการตั้งข้อสังเกตในหมู่คณาจารย์ว่า นักศึกษาบางคนจะมีจริยธรรม

สูงกว่านักศึกษาบางคนจะ จึงทำให้มีข้อสงสัยว่าจะเป็นจริงตามที่มีการตั้งข้อสังเกตหรือไม่ และในภาพรวมทั่วไป นักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติเป็นบุคคลลักษณะใด มีทัศนคติและค่านิยมเช่นไร มีจริยธรรมอยู่ในระดับใด โดยเฉพาะในด้านความมีระเบียบวินัย ซึ่งเป็นคุณลักษณะพื้นฐานของผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต และด้านความซื่อสัตย์ซึ่งเป็นคุณสมบัติพื้นฐานของมนุษย์ที่ทำให้สังคมอยู่ร่วมกันด้วยความสงบสุขและเจริญก้าวหน้า หากนักศึกษาโดยทั่วไปเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูง ก็เป็นเรื่องที่น่ายินดี นับว่ามหาวิทยาลัยได้มีส่วนในการสร้างพลเมืองดีที่มีคุณภาพ และต้องสืบสานส่งเสริมงานด้านนี้ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง ในทางตรงกันข้ามหากพบว่านักศึกษามีจริยธรรมในระดับที่ต่ำกว่าที่ควรเป็น เราคงต้องตั้งคำถามว่า มหาวิทยาลัยได้กระทำหน้าที่ในการสร้างพลเมืองอย่าง ถูกต้องหรือไม่ มีปัจจัยอะไรเป็นตัวแปรส่งผลให้พฤติกรรมของนักศึกษาไม่เป็นที่พึงประสงค์ เพื่อจะได้หาแนวทางในการแก้ไข ปลูกฝัง กล่อมเกลา ส่งเสริมและสนับสนุนให้นักศึกษามีการพัฒนาทางด้านค่านิยมและพฤติกรรมจริยธรรมอย่างเหมาะสม เดิมทีเป็นพลเมืองที่มีคุณภาพที่มีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับประเทศอื่นๆ ที่พัฒนาแล้วทั้งด้านวัตถุเทคโนโลยี และจริยธรรม อีกประการหนึ่งตามที่ได้กล่าวแล้วว่าในปัจจุบันกระแสค่านิยมด้านบริโภคนิยมและวัตถุนิยมในสังคมเมืองของไทยนั้นค่อนข้างรุนแรง ผู้คนมีความฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยมากขึ้น หลายคนและแม้แต่เด็กนักเรียนนักศึกษาบางกลุ่มยอมทำสิ่งที่น่าอับอายเพื่อแลกกับความสุขสบายทางกาย และวัตถุ ผู้ที่มีความรู้ความสามารถจำนวนมากยอมละทิ้งคุณธรรมและจรรยาบรรณเพื่อให้ได้มาเพื่อวัตถุ สังคมบางส่วนมักจะยอมรับนับถือบุคคลที่มีวัตถุมากกว่าที่มีคุณธรรมความดีและความรู้ความสามารถ จึงมีความวิตกกังวลว่านักเรียน นักศึกษาจะได้รับอิทธิพลของกระแสบริโภคนิยมเช่นนี้มาบ้างหรือไม่เพียงไร และค่านิยมด้านบริโภคนิยมนี้ จะมีส่วนสัมพันธ์กับพฤติกรรมเชิง จริยธรรมด้านอื่นๆ ของนักศึกษาหรือไม่

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อวัดและประเมินระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยม ระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย และความ ซื่อสัตย์ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติทั้งในภาพรวม และจำแนกตามชั้นปี และคณะวิชา

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยม ระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย และความซื่อสัตย์ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติทุกชั้นและคณะวิชา

1.2.3 เพื่อวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง

- (1) บริโภคนิยมกับความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ
- (2) ความมีระเบียบวินัยกับความซื่อสัตย์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

1.3 สมมุติฐานในการวิจัย

- 1.3.1 นักศึกษาในแต่ละชั้นปี มีระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยม ไม่แตกต่างกัน
- 1.3.2 นักศึกษาในแต่ละชั้นปี มีระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ที่แตกต่างกัน
- 1.3.3 นักศึกษาในแต่ละคณะวิชา มีระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยม ไม่แตกต่างกัน
- 1.3.4 นักศึกษาในแต่ละคณะวิชา มีระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ที่แตกต่างกัน
- 1.3.5 ระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยมของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์
- 1.3.6 ระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับระดับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1.4.1 ประชากร

ประชากรที่เป็นกลุ่มเป้าหมายของการวิจัยครั้งนี้คือนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2542 ชั้นปีที่ 1 - 4 ทุกคณะวิชา จำนวนทั้งสิ้น 3,800 คน

1.4.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มนักศึกษาที่สุ่มมาจากกลุ่มประชากร เป็นจำนวน 640 คน โดยใช้วิธีสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบ multi-stage sampling คือ stratified sampling และ simple random sampling

1.4.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามทัศนคติซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 : แบบสอบถามวัดระดับจริยธรรมและพฤติกรรมจริยธรรมคาดหวังด้านความมีระเบียบวินัย (ข้อ 1 ก, ข - 25 ก, ข)

ส่วนที่ 2 : แบบสอบถามวัดระดับจริยธรรมและพฤติกรรมจริยธรรมคาดหวังด้านความซื่อสัตย์ (ข้อ 26 ก, ข - 45 ก, ข)

ส่วนที่ 3 : แบบสอบถามวัดระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยม (ข้อ 46 - 65)

1.4.4 ตัวแปรที่ศึกษา

ส่วนที่ 1 : การศึกษาเปรียบเทียบความแตกต่าง

1. ตัวแปรต้น ได้แก่

- ชั้นปีที่ศึกษา
- คณะวิชาที่สังกัด

2. ตัวแปรตาม ได้แก่

- ค่านิยมด้านบริโภคนิยม
- จริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย
- จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

ส่วนที่ 2 : การศึกษาความสัมพันธ์

ตัวแปร ได้แก่

- ค่านิยมด้านบริโภคนิยม (ค่านิยมทางสังคม)
- จริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย
- จริยธรรมด้านความซื่อสัตย์

1.5 คำนิยามตัวแปร

1.5.1 ความมีระเบียบวินัย หมายถึง ทักษะคิดและความรู้สึกของบุคคลทางด้านความรับผิดชอบในตนเองและสังคม การตรงต่อเวลา ความอดทนอดกลั้น ความเชื่อมั่นในตนเอง ความเชื่ออำนาจภายในของตนเอง ความมุ่งมั่นตั้งใจในการปฏิบัติงาน การพยายามพึ่งตนเอง ความสม่ำเสมอ ความรู้สึกผิดชอบ ความไม่เห็นแก่ตัว การเคารพและสามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบของสังคมที่วางไว้ ความเป็นผู้นำ ความมีสติ การไม่เอาแต่ใจตนเอง และการไม่เกรงใจบุคคลอื่นโดยปราศจากเหตุผล

1.5.2 ความซื่อสัตย์ หมายถึง ทักษะคิดและความรู้สึกของบุคคลในลักษณะต่อไปนี้ คือ ไม่ทุจริต ไม่คดโกง ไม่หลอกลวง ไม่พูดปด ไม่เอาเปรียบผู้อื่น ไม่ใช้โอกาสโดยมิชอบ ไม่หาผลประโยชน์ใส่ตนในทางมิชอบ มีความรับผิดชอบ และไม่ละทิ้งหน้าที่ ไม่ช่วยผู้อื่นให้พ้นผิดโดยมิชอบ ไม่ช่วยปกปิดความผิดให้ผู้อื่น ไม่ยอมแพ้ต่ออำนาจฝ่ายต่ำหรืออิทธิพลมืด

1.5.3 บริโคนิยม หมายถึง ความเห็นหรือความรู้สึกนิยมของบุคคลในลักษณะต่อไปนี้ คือ นิยมบุคคลเนื่องจากฐานะ เกียรติยศ ทรัพย์สินหรือวัตถุที่ถือครองมากกว่าจากคุณค่าของความเป็นคนในด้านอื่น ใช้จ่ายเกินฐานะ นิยมความหรูหราฟุ่มเฟือย ใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น ดัดสินค่าของสินค้าจากชื่อและราคามากกว่าจากคุณภาพ นิยมสินค้าต่างประเทศ เลียนแบบพฤติกรรมกรบบริโคนจากสังคม โดยไม่มีความเป็นตัวของตัวเอง

1.5.4 พฤติกรรมคาดหวัง หมายถึง สิ่งที่บุคคลคาดว่าจะปฏิบัติในสถานการณ์สมมุติที่อาจเกิดขึ้นได้

1.5.5 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ระดับปริญญาตรี ภาคปกติ ที่ลงทะเบียนเรียนภาคการศึกษาที่ 1/2542

1.5.6 มหาวิทยาลัย หมายถึง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ

1.5.7 ชั้นปีที่ศึกษา หมายถึง ชั้นปีที่ 1-4 ที่นักศึกษากำลังศึกษาอยู่

1.5.8 คณะวิชา หมายถึง คณะวิชาที่เปิดดำเนินการสอนในมหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ดังนี้

- คณะพยาบาลศาสตร์
- คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์และสวัสดิการสังคม
- คณะศิลปศาสตร์
- คณะบริหารธุรกิจ

- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- คณะเกษตรศาสตร์
- คณะเทคนิคการแพทย์
- คณะกายภาพบำบัด
- คณะสาธารณสุขศาสตร์และสิ่งแวดล้อม

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับการวิจัย

- 1.6.1 ทำให้ทราบระดับค่านิยมแบบบริโภคนิยมระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ของนักศึกษาทั้งในภาพรวมและจำแนกตามชั้นปี และคณะวิชา
- 1.6.2 ทำให้ทราบว่าระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยของนักศึกษามีความแตกต่างกันตามชั้นปี และคณะวิชา หรือไม่
- 1.6.3 ทำให้ทราบว่าระดับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ของนักศึกษามีความแตกต่างกันตามชั้นปี และคณะวิชา หรือไม่
- 1.6.4 ทำให้ทราบว่าจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับค่านิยมแบบบริโภคนิยมหรือไม่
- 1.6.5 ทำให้ทราบว่าจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์หรือไม่
- 1.6.6 ทำให้ทราบว่าระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัย และพฤติกรรมจริยธรรมคาดหวังด้านความมีระเบียบวินัยของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันหรือไม่
- 1.6.7 ทำให้ทราบว่าระดับจริยธรรมด้านความซื่อสัตย์ พฤติกรรมจริยธรรมคาดหวังด้านความซื่อสัตย์ของนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันหรือไม่
- 1.6.8 ทำให้มหาวิทยาลัยและคณาจารย์ทราบถึงตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับระดับจริยธรรมด้านความมีระเบียบวินัยและความซื่อสัตย์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ ซึ่งช่วยให้สามารถกำหนดคนโยบายและแนวทางในการส่งเสริมให้นักศึกษามีการพัฒนาในระดับจริยธรรมในสองด้านให้สูงขึ้นได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิผล